

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 października 2020 r.

Pozycja 305

POSTANOWIENIE

z dnia 22 lipca 2020 r.

Sygn. akt Ts 128/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński – przewodniczący

Mariusz Muszyński – sprawozdawca

Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 26 sierpnia 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.K.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie i nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 sierpnia 2018 r. (data nadania), R.K. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 306 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508, ze zm.; dalej: p.w.p.) w zakresie, w jakim przewiduje możliwość przepadku materiałów i narzędzi, jak również środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, stanowiących własność osoby trzeciej, jest niezgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 42 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 3 oraz art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem skarżącego orzeczenie przepadku na podstawie art. 306 ust. 2 p.w.p. narusza jego prawo własności (art. 64 ust. 1 Konstytucji) i zasadę jej ochrony (art. 21 Konstytucji), a także zasadę odpowiedzialności karnej za czyn przez zastosowanie przepadku w stosunku do podmiotu niepopołniającego czynu zabronionego (art. 42 ust. 1 Konstytucji) oraz zasadę demokratycznego państwa prawnego przez rygoryzm stosowania zaskarżonego przepisu (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji).

Postanowieniem z 26 sierpnia 2019 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 2 października 2019 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu, stwierdzając, że nie spełnia ona podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK). Zakwestionowany w skardze przepis – jak ustalił Trybunał –

nie był bowiem podstawą wydanego przez Sąd Okręgowy w P. postanowienia z 22 maja 2018 r. (sygn. akt [...]), utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w P. z 22 lutego 2018 r. (sygn. akt [...]) orzekające przepadek oraz zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 9 zegarków oznaczonych bez odpowiednich uprawnień, tj. orzeczenia, w związku z którym skarżący wniósł skargę konstytucyjną. Trybunał zwrócił uwagę na to, że prokurator wniósł o orzeczenie przepadku 9 zegarków na podstawie art. 323 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.; dalej: k.p.k.), gdyż prawomocnym postanowieniem z 2 grudnia 2016 r. umorzono dochodzenie o czyny z art. 305 ust. 1 i inne p.w.p., m.in. z uwagi na niewykrycie sprawcy przestępstwa.

W zażaleniu z 9 września 2019 r. (data nadania) skarżący podniósł, że przedmiotem skargi mogą być jakiegokolwiek przepisy, które miały wpływ na wynik końcowy postępowania. Jego zdaniem skarżącego „nie ma decydującego znaczenia, czy organ prowadzący zakończoną sprawę powołał kwestionowany przez skarżącego przepis *explicite*, czy też przepis ów był entymematyczny[m] składnikiem procesu stosowania prawa w tej sprawie”. Twierdzi, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie przepadku przedmiotów w związku z przestępstwem stypizowanym w art. 305 p.w.p. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił „naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK poprzez błędną wykładnię i uznanie, że zaskarżony przepis tj. art. 306 ust. 2 [p.w.p.] nie stanowi podstawy prawnej ostatecznego orzeczenia”. W ocenie skarżącego „bezsprzeczne powinno być, że przepis ten w powiązaniu z art. 323 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego i art. 44 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – [K]odeks karny dotyczy sytuacji w której powinno dotyczyć również sytuacji, w której nie doszło do skazania sprawcy z uwagi na jego niewykrycie”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny uznał, że zaskarżone postanowienie nie jest prawidłowe, a argumenty przedstawione w zażaleniu podważają podstawy odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 sierpnia 2018 r. (data nadania), skarżący wystąpił o stwierdzenie, że art. 306 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508, ze zm.; dalej: p.w.p.) – w zakresie, w jakim przewiduje możliwość przepadku materiałów i narzędzi, jak również środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, stanowiących własność osoby trzeciej – jest niezgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 42 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 3 oraz art. 21 Konstytucji. Skarżący uczynił tym samym zadość wymogowi skargi konstytucyjnej, wynikającemu z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, wskazując przepis ustawy, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.

Trybunał stwierdza, że kwestia, czy wskazany przepis, który – jak ujął skarżący – jest powiązany z podstawą prawną ostatecznego rozstrzygnięcia, może być przedmiotem oceny

Trybunału Konstytucyjnego w postępowaniu skargowym i mieć miejsce na dalszym etapie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Podobnie ocena związku między orzeczeniem Sądu Okręgowego w P. XVII Wydział Karny Odwoławczy z 22 maja 2018 r. (sygn. akt [...]), utrzymującym w mocy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji, a uwzględniającym wniosek prokuratora w przedmiocie orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych zabezpieczonych w toku umorzonego – z uwagi na niewykrycie sprawcy przestępstwa – postępowania przygotowawczego, a zakwestionowanym w skardze konstytucyjnej art. 306 ust. 2 p.w.p., określającym kwestie przepadku w razie skazania za przestępstwo, może ewentualnie mieć miejsce na dalszym etapie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – uwzględnił zażalenie.